

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Прев 214/2021
20.05.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Бранка Станића, председника већа, Татјане Матковић Стефановић и Татјане Миљуш, чланова већа, у правној ствари тужиоца Стечајна маса БД АГРО а.д, Добановци - у стечају, ул. Лоле Рибара бб, коју заступа пуномоћник Михајло Срдић, адвокат из ..., ул. ... бр. ..., против туженог ЦРВЕНИ СИГНАЛ БЕОГРАД а.д. Београд, ул. Карађорђева бр. 11, кога заступа пуномоћник Ненад Станковић, адвокат из ..., ул. ... бр. .../..., ради дуга, вредност предмета спора 65.904.569,84 динара, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда Пж.бр. 800/20 од 10.12.2020. године у седници већа одржаној дана 20.05.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Привредног апелационог суда Пж.бр. 800/20 од 10.12.2020. године

Образложење

Пресудом Привредног суда у Београду П 2014/2017 од 13.11.2019. године у ставу I одбијен је предлог туженог за прекид предметног парничног поступка као неоснован. У ставу II изреке одбијен је приговор компензације као неоснован. У ставу III усвојен је тужбени захтев тужиоца па је обавезан тужени да тужиоцу на име дуга плати износ од 65.904.569,84 динара са законском затезном каматом од 29.12.2010. године до исплате. У ставу IV изреке обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове поступка у укупном износу од 1,858.635,00 динара.

Пресудом Привредног апелационог суда Пж.бр. 800/20 од 10.12.2020. године, одбијена је жалба туженог као неоснована и потврђена пресуда Привредног суда у Београду П 2014/2017 од 13.11.2019. године. Одбијен је и захтев туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против пресуде Привредног апелационог суда Пж.бр. 800/20 од 10.12.2020. године тужени преко пуномоћника из реда адвоката је благовремено изјавио ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. Закона о парничном поступку, погрешне примене материјалног права и погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду у границама прописаним одредбом члана 408. Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“ бр. 72/11...18/20) и утврдио да је ревизија туженог неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, као ни битне повреде из става 1. овог члана на које се неосновано ревидент позива а заправо јасно и не наводи које су то битне повреде учињене пред другостепеним судом. Према одредби члана 407. Закона о парничном поступку, ревизија се не може изјавити због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања.

Према утврђеном чињеничном стању тужилац у својству јемца платца, закључио је са Пољопривредном банком Агробанка а.д. Београд уговор о јемству број од 02.06.2010. године, којим уговором се обавезао да Агробанци као повериоцу плати све доспеле обавезе туженог, настале из Уговора о краткорочном кредиту бр. ...- ... од 02.06.2010. године, који уговор је тужени, у својству корисника, закључио са Агробанком. По овом уговору Агробанка је кориснику овде туженом одобрила краткорочни кредит у износу од 65.000.000,00 динара. Са друге стране, парничне странке су закључиле Уговор о приступању дугу бр. .../... од 28.12.2010. године, којим уговором је тужилац, као преузималац прихватио да преузме дуг туженог, као дужника према повериоцу, у износу од 65.000.000,00 динара основног дуга са каматом у износу од 5.944.422,27 динара, што укупно износи 70.944.422,27 динара, а све по Уговору о кредиту бр. од 02.06.2010. године и Уговору о јемству, те да исти износ намири повериоцу уплатом на његов рачун. Тужилац је дана 29.12.2010. године, уплатио Агробанци износ од 70.944.422,27 динара, на име отплате краткорочних кредита-по основу Уговора о јемству бр. Решењем Привредног суда у Београду Ст 321/2015 од 30.08.2016. године отворен стечајни поступак над тужиоцем.

Код овако утврђеног чињеничног стања првостепени суд је утврдио да је тужбени захтев основан са образложењем да је тужилац као јемац, у целости намирио потраживање повериоца туженог- Агробанке из предметног уговора о краткорочном кредиту, те како је на њега, сходно одредби члана 1003. Закона о облигационим односима, прешло повериочево потраживање према туженом, то тужилац, по налажењу првостепеног суда, основано потражује од туженог износ од 65.904.569,84 динара са законском затезном каматом од 29.12.2010. године. Такође првостепени суд одлучујући о приговору компензације који је тужени истакао за потраживање од 22.057.356,28 динара које му је признато у поступку стечаја над тужиоцем, нашао да је исти неоснован с обзиром да је тужени као поверилац стечајног дужника изгубио право на пребијање у смислу члана 82. став 2. Закона о стечају.

Другостепени суд налази да је првостепени суд правилно применио материјално право и то одредбе члана 997. и 1003. Закона о облигационим односима када је усвојио тужбени захтев тужиоца те је потврдио првостепену пресуду.

Ревидент не прихвата закључак нижестепених судова већ сматра да потраживање тужиоца није основано и то пре свега што је Уговором о приступању дугу бр. .../... од 28.12.2010. године, замењен уговор о јемству па је тужилац, као преузималац прихватио да преузме дуг туженог и тако ступио на место дужника, а поред тога сматра да тужени није изгубио право да се предметно потраживање тужиоца пребије са потраживањем туженог, које је иначе признато у стечајном поступку који се спроводи над тужиоцем.

Врховни суд налази да су наводи ревизије неосновани.

Према утврђеном чињеничном стању тужилац је дана 29.12.2010. године исплатио дуг туженог који је тужени дуговао банци (по основу кредита), као јемац платац, на основу закљученог уговора о јемству и у том случају му припада право да тражи од туженог као дужника да му исплати предметно потраживање које је сада на њега прешло у складу са одредбом члана 1003. Закона о облигационим односима.

Чињеница је да је тужилац закључио са туженим и Уговор о приступању дугу 28.12.2010. године (који по својој садржини представља уговор о преузимању дуга), али то не ослобађа туженог да тужиоцу исплати предметно потраживање. То са разлога што из садржине Уговора о приступању дугу не произлази да је престало дејство уговора о јемству, нити да се поверилац сагласио да се уговор о јемству замени са уговором о приступању дугу. Стога тужилац као јемац има право да од туженог као дужника захтева да му надокнади све што је исплатио за његов рачун, како је то прописано одредбом члана 1013. став 1. Закона о облигационим односима.

Неосновани су наводи ревизије да је погрешно одбијен приговор компензације који је тужени истакао у току парничног поступка. То са разлога што тужени уз пријаву потраживања коју је поднео у току стечајног поступка који се спроводи над тужиоцем, није поднео и изјаву о пребијању, како је то изричито прописано у одредби члана 82. став 2. Закона о стечају. Последица тог пропуста је према наведеној одредби, губитак права на пребијање. Тужени, према утврђеном чињеничном стању, није ни током поступка стечаја поднео изјаву о пребијању (ако је потраживање настало у току стечајног поступка), са ког разлога нису ни испуњени услови за пребијање наведених потраживања, како су то закључили нижестепени судови.

На основу свега изложеног, Врховни касациони суд је одбио ревизију туженог као неосновану и применом процесних овлашћења из члана 414. Закона о парничном поступку одлучио као у изреци.

**Председник већа-судија
Бранко Станић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић